



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. S., t. č. v X,**
zastoupeného JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem se sídlem 517
21 Týniště n. Orlicí, Mírové náměstí 274

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.8.2017 č. j. OAM-785/ZA-ZA11-ZA17-
2016, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.8.2017 č. j. OAM-785/ZA-ZA11-ZA17-2016 podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu. V ní namítal, že mu nebyl vysvětlen smysl řízení ani způsob zjišťování důkazů. Žalovaný žalobci řádně nevysvětlil princip možnosti seznámení se

s podklady pro rozhodnutí. Žalobce nevěděl o uvedené možnosti, se s podklady neseznámil. Po celou dobu řízení žalovaný žalobci nesdělil, jakým způsobem lze prokázat požadované skutečnosti, co je pro žalobce dostačujícím důkazem pro rozhodnutí ve věci, stejně jako způsob zajištění důkazů.

2. Dále žalobce namítal, že důkazy, které zajistil žalovaný, byly tendenční a neodpovídaly realitě v zemi původu. Dokumenty, z nichž žalovaný čerpal zdroj informací, jsou vzhledem k překotně měnící se situaci v Turecku zastaralé, podklady zejména neodrážejí situaci kurdské menšiny v Turecku v souvislosti s válkou v sousední Sýrii, do níž turecká armáda vstoupila právě za účelem potlačení tamního kurdského obyvatelstva a zejména pak k situaci po pokusu o státní převrat v Turecku, kde jedna ze skupin obyvatel, jež byla nařčena z podílu na něm, a která je z tohoto důvodu i persekuvována, je právě kurdská menšina v Turecku. Dle žalobce žalovaný mohl vycházet i ze zpráv světových tiskových agentur, které denně píší obecně o stavu lidských práv v Turecku a konkrétně pak i o tom, že turecký vládnoucí režim považuje příslušníky kurdské menšiny za separatisty a provládně orientované obyvatelstvo, dává nevybíravě (velmi často i násilím) najevo příslušníkům kurdské menšiny, že je nežádoucí. Argumentace žalovaného, že nebyl nikým fyzicky napaden je dosti zcestná, neboť pokud by byl fyzicky napaden, pak by takový útok ani nemusel přežít. Žalobce má rovněž za to, že žalovaný zlehčuje postavení sympatizantů PKK v Turecku, kteří jsou plošně označováni za teroristy. Jde ale toliko o osoby, které si přejí samostatnost Kurdů a vznik vlastního státu Kurdistanu.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že žalobce dne 12.9.2016 převzal výzvu k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně převzal poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Převzetí stvrdil svým podpisem na č. 1. 5 spisového materiálu. V turecké jazykové mutaci byl poučen o právech a povinnostech a o možnosti obrátit se na osobu zabývající se právní pomocí nebo ochranou uprchlíků. Žalovaný tak postupoval dle § 10 zákona o azylu. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dne 6.2.2017 dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce byl o tomto správním úkonu řádně spraven, ale v daný čas a na dané místo se nedostavil, o čemž byl sepsán úřední záznam na č. 1. 68 spisu. K tomu žalovaný dále uvedl, že není jeho úkolem poučovat žalobce, jaké skutečnosti a jaké podklady pro vydání rozhodnutí má sám žalobce poskytovat. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil k nim dostatečné množství informací o situaci v zemi původu z důvěryhodných zdrojů. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalovaný považuje za věcně správné. K námitce nedostatečně zjištěného stavu věci ve vztahu k situaci v zemi původu žalovaný konstatoval, že jím shromážděné materiály považuje za dostatečně aktuální. Zejména souhrnné informace týkající se situace v zemi v konkrétním sledovém období jsou vydávány v delších časových intervalech a určité zpoždění za posuzovaným obdobím je tedy logické. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26.9.2016 č. j. 42 Az 1/2016-35, v němž se uvádí, že není technicky možné mít k dispozici naprosto aktuální zprávy o zemi původu s ohledem na dobu nezbytnou k vypracování zejména zpráv publikovaných periodicky, zpravidla jednou ročně. Žalovaný trval na tom, že shromážděné

podkladové informace pocházejí z důvěryhodných zdrojů a žalobce je v průběhu správního řízení žádným způsobem nezpochybil ani co do aktuálnosti, ani co do obsahu. Jejich obsah nevyvrátil doložením či návrhem na doložení jiných informací. Dalších informačních zdrojů se dovolává až v situaci vydání pro něj výrokem nepříznivého správního rozhodnutí a usiluje tak zvrátit výsledek řízení ve svůj prospěch i za použití účelové argumentace, postrádající kontinuitu s jeho předchozím přístupem. K povinnosti tvrzení žalovaný v souvislosti se shora zmíněným poučením žalobce citoval za závěrů usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 1/2013-38.

4. Žalovaný dále zdůraznil, že jakkoli je věrohodná výpověď žadatele jedním ze zásadních předpokladů pro spolehlivé zjištění věci, neodmyslitelnou podmínkou k udělení azylu je přítomnost podmínek stanovených zákonem. Při posouzení žalobcem tvrzených obav žalovaný neshledal vazbu na důvody taxativně vymezené, pro něž lze azyl dle § 12 písm. a), b) udělit. Zdůvodnil, proč tvrzené skutečnosti nemohou představovat důvod k udělení azylu, což v odůvodnění rozhodnutí srozumitelně popsal na straně 4 a 5. Na tyto pasáže žalovaný odkázal. Žalovaný poznamenal, že žalobce se snaží poukázat na bezpečnostní situaci, která nastala v roce 2016 v Turecku a tuto se snaží vztáhnout na svou osobu (převrat v Turecku a postavení Kurdů, kterým je toto dáváno za vinu). Ze zpráv o zemi původu však nevyplývá, že by Kurdové byli pro svou identitu pronásledováni či trestně stíháni ve smyslu Úmluvy o uprchlících a žádný obrat v tomto nepřinesl ani vývoj po pokusu o převrat v červenci 2016, neboť strůjcem pokusu o převrat, resp. o puč, je dle oficiálních prohlášení turecké vlády považován Fethullah Gülen, nikoli Kurdové. Žalovaný dále uvedl, že Nejvyšší správní soud se také zabýval opakovaně situací kurdské menšiny v Turecku a došel k závěru, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.
5. U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.
6. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 10.9.2016 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 10.9.2016 plyne, že žalobce do České republiky přicestoval nelegálně v kamionu bez cestovního dokladu, bez platného víza. 15.9.2016 žalobce učinil čestné prohlášení o své totožnosti včetně státní příslušnosti. 12.9.2016 mu bylo do vlastních rukou doručeno předvolání k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce 15.9.2016 sdělil, že cestovní doklad nemá, nikdy mu nebyl vystaven. Je státním příslušníkem Turecké republiky, kurdské národnosti. Ohledně politického přesvědčení prohlásil, že sympatizuje s PKK, není ale jejím členem. Speciální aktivita z jeho strany není, ale sympatizuje s nimi, protože brání Kurdy. Díky aktivitám té strany dnes ještě někteří Kurdové mohou žít. Do dnešní doby jim ale žádným způsobem nepomohl. Průběh cesty z vlasti do České republiky žalobce popsal tak, že autobusem jel do Istanbulu, odtud taxi na hraniční přechod v Edirne. Tam na parkovišti kamionů oslovoval řidiče, zda by jej za úplatu nedopravili do České

republiky. Při čtvrtém, pátém pokusu narazil na muže, s nímž se domluvil. Stálo jej to 6.000 Euro. 10.9.2016 jej dotýčný vysadil v České republice na nějaké benzínové stanici. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že si myslí, že v České republice jsou podporována práva Kurdů a lidská práva všeobecně. V jeho vlasti kurdská menšina čelí vyvražďování ze strany tureckého státu. On sám byl několikrát napaden vojáky a mučen. Vojáci chtěli, aby jim prozradil místa úkrytu bojovníků PKK. Dlouho přemýšlel, že svoji vlast opustí. Jeho bratraci ve Finsku mu poradili, aby zvolil Českou republiku. 15.9.2016 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu z téhož dne plyne, že žalobce byl poučen o tom, že je povinen v průběhu řízení poskytovat Ministerstvu vnitra nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce uvedl, že se cítí zdrav a je schopen pohovoru. Zároveň prohlásil, že poučení rozuměl a nežádá bližší vysvětlení. Na jeho žádost byl pohovor proveden v jazyce tureckém za přítomnosti tlumočnice z tureckého jazyka. Žalobce kromě jiného uvedl, že s organizací PKK sympatizuje, protože ví, že tato brání Kurdy. Kdyby neexistovala, Kurdové by takřkajíc nebyli. Za svého života se zúčastnil několika mítinků, které PKK zorganizovala v jeho vesnici. Správním orgánem byl dotázán, co myslí tím, když mluví o vyvražďování Kurdů tureckým státem. K tomu žalobce sdělil, že Kurdové chtějí svá práva, proti čemuž je Turecko, a tak je zabíjí. Viděl, jak na akcích proti režimu stříleli vojáci do davu lidí. Kupř. před půl rokem zažil takový incident ve vesnici Yesil Alan. Bránit se proti tomu nelze. Jediný, kdo Kurdy dle žalobce brání, jsou členové PKK. Správním orgánem byl žalobce následně požádán, aby vysvětlil, jak je při takových akcích brání organizace PKK. Žalobce k tomu sdělil, že když začali vojáci střílet do lidí, členové PKK měli u sebe zbraně a opětovali palbu. Tím vznikla přestřelka mezi armádou a PKK. Poté byl žalobce vyzván, aby mluvil konkrétně ke své osobě a k tomu, co dalšího zažil. Žalobce uvedl, že se neustále setkával se střelbou, napadáním, mučením, omezováním lidí státem, zabíjením lidí. Vše prožil a vše bylo tzv. na denním pořádku. Správní orgán jej poté vyzval, aby byl konkrétní a sdělil, co se stalo v tomto ohledu přímo jemu. Žalobce poté uvedl, že byl minimálně desetkrát zadržen vojáky. Správní orgán jej žádal, aby tato zadržení popsal. Žalobce vypověděl, že byl na pastvě se svým dobytkem, když k němu přišli místní ochránci vesnice společně s vojáky a napadli jej s tím, aby prozradil úkryty členů PKK, protože je s nimi v kontaktu. On jim řekl, že neví. Ti jej začali bít. Po 15 až 20 minutách mu nasadili pouta a odvedli jej na místní stanici, kde jej vsadili do sklepa a lili mu na hlavu studenou vodu a pokládali stále stejné otázky, ať prozradí místa pobytu členů PKK. Také se jej snažili přimět ke spolupráci. On jim nic neřekl, ani neslíbil, protože nic nevěděl. Po hodině byl propuštěn. Naposledy byl takto zadržen před měsícem. Jeho bratr byl v PKK. Vojáci jej zabili asi před 15 lety. On sám nebyl nikdy nucen stát se členem PKK. Byl ale pod velkým tlakem, který jej nutil něco podniknout. Měl dvě možnosti, buď se vydat na cestu pryč, nebo se přidat k PKK. Správní orgán jej vyzval opětovně, aby podrobně popsal okolnosti ohledně jeho deseti zadržení. Na to žalobce odpověděl, že to bylo neustále stejné, jak popsal výše. Zadržen byl vždy na dobu 2 až 3 hodin a bylo po něm požadováno, aby prozradil úkryty bojovníků PKK. Když nic nevyzradil, protože nic nevěděl, byl propuštěn. Vrátil se zpátky na pastvu a staral se o dobytek. K těmto jeho zadržením docházelo nepravdělně v různých intervalech. Žalobce měl popsat také svůj život v Turecku v letech 2014 a 2015. K tomu uvedl, že to bylo po výkonu vojenské služby. Žil ve své vesnici a nikam nejezdil. V závěru pohovoru na otázky správního orgánu, zda chce uvést nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít

v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zda chce doložit na podporu svých tvrzení nějaké doklady, dokumenty či jiné materiály, žalobce odpověděl záporně.

8. 31.1.2017 bylo žalobci do vlastních rukou doručeno předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 6.2.2017. Součástí je poučení o tom, že nedostaví-li se bez vážného důvodu k seznámení s podklady pro rozhodnutí, bude to považováno za jeho nezájem se s těmito podklady seznámit. Z úředního záznamu žalovaného ze dne 6.2.2017 plyne, že žalobce se nedostavil k seznámení s podklady rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, přestože mu bylo předvolání řádně doručeno.
9. Na tomto místě k žalobním námitkám žalobce krajský soud konstatuje, že z výše citovaného obsahu správního spisu plyne, že správní orgán dostal svým povinností vyplývajícím z § 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce byl vyzván, aby se dostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což žalobce učinil, současně ve výzvě potvrdil převzetí poučení o právech a povinnostech žadatele o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden podrobný pohovor, jak plyne z protokolu o pohovoru z 15.9.2016 a současně byl poučen o tom, že je povinen v průběhu řízení poskytovat nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci. Na toto poučení žalobce reagoval prohlášením, že poučení rozuměl a nežádá bližšího vysvětlení. Žalobce byl rovněž vyzván k tomu, aby uvedl další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž byl dotázán, zda na podporu svých tvrzení chce předložit správnímu orgánu nějaké doklady, dokumenty, či jiné materiály. Na tyto otázky žalobce odpověděl záporně. Soud neshledává důvodnou ani námitku žalobce, že mu žalovaný nevysvětlil princip možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí a že si nebyl vědom uvedené možnosti a s podklady se neseznámil. Uvedené je v příkrém rozporu s obsahem spisu, jak bylo rovněž výše citováno. Bylo prokázáno, že 31.1.2017 žalobce do vlastních rukou převzal předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na 6.2.2017. Součástí předvolání bylo i poučení o tom, že nedostaví-li se bez vážného důvodu k seznámení s podklady pro rozhodnutí, bude to považováno za jeho nezájem se s těmito podklady seznámit. Úřední záznam žalovaného ze dne 6.2.2017 vypovídá o tom, že žalobce se toho dne k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil, přestože mu předvolání bylo řádně doručeno. Ze spisu se rovněž podává, že žalobce tak neučinil ani nikdy poté před vydáním rozhodnutí. Soud zastává názor, že k porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaným nedošlo. Právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí porušeno nebylo. Byl to naopak žalobce, který zůstal pasivní.
10. Součástí spisu jsou informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecké republice, konkrétně žalovaný vycházel ze Zprávy Amnesty International, Tresty smrti – 2016 ze dne 3.5.2016, Informace MZV ČR č. j. 118005/2016-LPTP, listopad 2016, Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Turecko, Základní informace, aktéři ochrany vnitřního přesídlení z února 2016, Zprávy ARC – Turecko, zpráva o zemi z ledna 2017.

11. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno v souladu s ust. § 24a odst. 2 zákona o azylu dne 7.9.2017. Žalobce si následně osobně převzal rozhodnutí 18.9.2017.
12. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Jsou to především podklady k postavení kurdské menšiny v Turecké republice, jedná se o Zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie – Turecko, Kurdský etnický původ, únor 2016, Informace MZV ČR č. j. 118005/2016–LPTP, listopad 2016 a Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie – Turecko, Základní informace, aktéři ochrany vnitřního přesídlení z února 2016. Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že kromě Zprávy MV Velké Británie z února 2016, se ostatní žalovaným použité zprávy a informace o Turecku vztahují již k období po pokusu o státní převrat, k čemuž došlo 15.7.2016.
13. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou incidenty s bezpečnostními složkami ve vesnici, kde žalobce ve své vlasti žil, přičemž žalobce se označil za sympatizanta PKK (Strana Kurdských pracujících). Soud na tomto místě zdůrazňuje, že z veřejně dostupných zdrojů (např. se jedná o Informaci Ministerstva zahraničních věcí Nizozemí z 28.7.2013) byla tato strana uznána OSN, NATO i Evropskou unií za organizaci teroristickou. Ze zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie, z níž žalovaný vycházel, plyne, že vláda se v zemi původu žalobce snaží práva kurdské menšiny respektovat, kurdská menšina není v Turecké republice pronásledována (paušálně), pronásleduje pouze kurdské povstalce, kteří proti ní bojují se zbraní v ruce a nepochybně napjatá situace mezi PKK a tureckými ozbrojenými složkami má za následek i to, že dochází k excesům bezpečnostních sil, které nerespektují zákaz bití, týrání, svévolného zatýkání a že přistupují k příslušníkům kurdské menšiny, které podezírají z kontaktů s PKK způsobem popsaným žalobcem. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že se vůči žalobci jednalo ze strany tamní správy a tureckých ozbrojených složek o lokální exces v souvislosti se snahou ozbrojených složek získat od něj informace o úkrytu členů PKK. Soud má za to, že potíže žalobce byly nepochybně shodné s problémy ostatních spoluobčanů kurdské národnosti, kteří žijí ve stejné oblasti jako žalobce. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že pokud žalobce čelil lokálnímu konfliktu v jeho rodné vesnici, mohl se přemístit na jiné místo ve své vlasti. Soud má za to, že z ničeho neplyne, že by žalobce byl pronásledován z důvodu své činnosti pro politickou stranu. Ačkoliv je situace Kurdů v Turecku problematická, jak poznamenal přílehlavě žalovaný, není vystupňována do podoby pronásledování této menšiny, a ani v případě žalobce se tak nedělo. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro udělení azylu ve formě mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, podle kterého azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho

posledního trvalého bydliště. Soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se ztotožňuje se závěry žalovaného.

14. Soud ve shodě s žalovaným rovněž zastává názor, že u žalobce nejsou dány ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o mezinárodní ochranu zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu jeho posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít takové ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu ve smyslu odst. 1 se podle § 14a odst. 2 zákona o azylu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Soud je toho názoru, že situace žalobce v zemi původu není taková, aby odůvodňovala udělení doplňkové ochrany.
15. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce neuvedl, a ani v průběhu správního řízení nebyly zjištěny skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Ze Zprávy Amnesty International, Tresty smrti – 2016 ze dne 3.5.2016 ostatně plyne, že v Turecké republice byl trest smrti zcela zrušen od roku 2004. Soud rovněž sdílí závěry žalovaného ohledně posouzení otázky, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný poukázal na judikaturu, z níž plyne, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu přejímat. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že v případě žalobce takové okolnosti nebyly shledány a pokud by se hypoteticky přesto dostal do situace předpokládané § 14a odst. 2 zákona o azylu, má žalobce ve své zemi zákonné prostředky a instituce, u kterých se může dovolat pomoci před trestnou činností. V případě žalobce se jednalo o excesii příslušníků ozbrojených složek vůči němu, nikoli o cílený a oficiálními místy prosazovaný nátlak ze strany státní moci. Existence zákonných prostředků a institucí, u kterých se žalobce může dovolat pomoci před trestnou činností, plyne ze zpráv Ministerstva vnitra Velké Británie – Turecko - Základní informace, aktéři ochrany vnitřního přesídlení z února 2016, Zpráva ARC – Turecko, zpráva o zemi z ledna 2017. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce přestože jak tvrdil, byl opakovaně napaden a odveden na 2 až 3 hodiny, nevyužil prvků ochrany, které mu turecká legislativa nabízí a choval se zcela pasivně. Situaci nijak neřešil v zemi původu.

V podrobnostech soud rovněž odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se závěry žalovaného souhlasí.

16. Stejně jako žalovaný, také krajský soud dospěl na základě informací založených ve správním spise žalovaného k závěru, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).
17. Co se týče důvodu pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, pak jej žalovaný hodnotil v mezích svého správního uvážení. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu. S těmito podklady se v rámci svých úvah náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.
18. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
19. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 02.02.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně